POZNÁMKY K NIČEMU

I.

Po zavření okna, za nímž číhá podzim, pod nehtem
stínka.

Horlivě umrlec klinká, ale není mi známo, kdo jiný
by tu sekl očima a myslí, kromě psa, který olizuje
mi ruku a hřeje mezi třísly, ještě ten.

Je povinnost času, aby mu tlama zas páchla
hnilobou, aby mně v krku vzpříčil se hrot suchého
listu. A je otázka času, co tu vrní – jestli filmová
cívka s navinutou tragikomedií, nebo šicí stroj
s jehlou v Kristu.

Po zavření okna, za nímž číhá podzim, pod nehtem
stínka.

II.

A tu bolest slzy vážou na těžkou vodu. Už celá
sklínka je jí, zapáchá po petroleji, mocná upalovat
kořínky novorozeneckých smíchů,

jinak řečeno, z těch žen dole na ulici brzy jednu
zamrazí v zádech tam, kde má míchu, a patrně to
bude chtít večer s někým rozebrat, zřejmě
s podobně rozebranými přítelkyněmi,

i já bych mohl mezi nimi nastojato trčet, mezi jejich
cigaretami v prstech na vyvrácených zápěstích,
a čekat, až na mě přijde řada a dají mi slovo,

já ho ale nechci, mám jich dost a k čemu jsou, když
po zavření okna, za nímž číhá podzim, pod nehtem
stínka.

III.

Snad jedině tu mizérii kolem rozvibrovat,
přemalovat slovem, které bylo na počátku.

Jenže obraz října jím už promlouvá, jeho vší odstín,
lesk, každá sebetenčí linka.